

Вперед

ТИЖНЕВА МАСОВА ГАЗЕТА

Спецвипуск газети "Вперед". Жовтень 2015 року

№ 2 Блок Петра Порошенка "Солідарність"

Роман ТКАЧ: романтик у політиці, прагматик у владі

— Пано Романо, ви періодично випадали з публічного політичного життя. Куди?...

— Це так на перший погляд. Просто я не «світвся» в пресі і на телебаченні.

— Що ви робили після завершення каденції у Верховній Раді?

— Останні роки були тривожні для всіх нас, неможливо було сидіти, склавши руки. Нагадаю, що восени 2012 року я був кандидатом у народні депутати до Верховної ради від Фронту змін. Завдяки цьому, з агітаційною роботою об'їхав всю Україну, вперше дуже близько ознайомився з життям людей сходу і півдня України. Це був для мене, галицького політика, цікавий і цінний досвід. Так сталося, що я не став народним депутатом.

У грудні 2012-го, коли новий парламент почав роботу, я справді взяв перерву. Але весна 2013-го змусила активізуватися — тоді проходили мітинги опозиції по всій країні. І в Києві, і у Івано-Франківську опозиція намагалася вивести людей на протести. Я був асередині цих процесів — контактував з опозиційними силами, допомагав в організації мітингів.

Періодом повноцінного відновлення публі-

чної політичної активності став для мене квітень, коли Юрій Луценко вийшов із тюрми. Почалося формування громадської спільноти «Третя республіка». Знову були поїздки Україною, вивчення ситуації, координація дій з опозиційними політиками. Тоді, як пам'ятаєте, і влада, і опозиція намагалися з'ясувати кожна для себе, чи буде новий Майдан. Ми власне цим і жили — новим Майданом.

— Протестні настрої тоді витали у повітрі...

— Так, це правда. Використовуючи давні політичні зв'язки, до осені 2013-го я об'їздив всю Україну. То був час активної участі у нефор-

мальних політичних процесах. Нам тоді було важливо сформувати мережу — не якоїсь визначеної партійної структури, а мережу надійних людей, одностумців, які були би на боці опозиції.

Коли восени 2013-го в суспільстві постало питання про вступ до Євросоюзу, це підняло хвилю дискусій на різних політичних рівнях, провадилися публічні і неформальні зустрічі, моделювалися різні ситуації розвитку подій. Ми почали відчувати, як росте градус спротиву. Точкою кипіння стала відмова Януковича і його кліки від поступу в Європу.

(Продовження на 2, 3 стор.)

Романа Ткача називають останнім романтиком у політиці та вважають найбільш загадковою політичною фігурою на Прикарпатті. Він, на відміну від багатьох політиків найвищого рангу, не був замішаний в жодному корупційному скандалі, не пов'язаний ні з однією з бізнес-груп, залишається, при цьому, політиком, до думки якого прислухаються. Один з організаторів Народного Руху на Прикарпатті. У 1990 році обраний сільським головою Ямниці. Пізніше був обраний головою Тисменицької районної ради і райдержадміністрації, очолював Івано-Франківську облдержадміністрацію. Виграв вибори до Верховної ради, працював у парламенті четвертого, шостого скликань. І раптом перервав успішну публічну кар'єру й пішов у «тінь». Активний учасник відновлення незалежності України, руховець, він вийшов з НРУ в той час, коли Б. Тарасюк, тодішній голова НРУ, розпочав перемовини з Ю. Тимошенко про об'єднання партій. На знак протесту залишив посаду голови Крайової організації НРУ та призупинив членство в партії. Активну громадську діяльність продовжив восени 2013 року, коли виникла потреба допомогти в організації студентського майдану в Івано-Франківську. А нещодавно в медіа з'явилася повідомлення, що Роман Ткач має намір кандидувати на посаду сільського голови рідної Ямниці. Куди, з ним і навіщо йде політик, з'ясував наш кореспондент.

Протест проти підписання Харківських угод. 27 квітня 2010 року

Романа Володимировича знаю від ранку 22 листопада 2013 року. Одним з перших, разом з Іваном Вовком, Любою Кузенно, Степаном Магасом він прийшов до наших перших наметів і коротко запитав: «Що потрібно?». Намагаючись дізнатись хто ж це — почув коротку, але змістовну відповідь: «Я — Ткач». Я не вмю давати людям оцінку, адже вважаю, що для цього потрібно все життя знати людину, проте наше знайомство для мене стало визначальним у сприйнятті поняття «досвід». Я бачу Романа і перше, що спадає на думку — це саме досвід. І в спілкуваннях ночами в перші дні студентського Євромайдану я чітко усвідомив, що не лише молодість та жага до правди є рушієм змін. Рушієм має ставати і досвід. Я радий, що в моєму світі є Роман Ткач. Я вірю йому перемог, вірю у його волю до справедливості та дякую за добрі справи, якими він допомагає всім нам. Найвернеться все сторицею!

Мангим КИЦЮК

Не люблю вибори. Тим більше за партійною ознакою. Бо толкові люди, які щось хочуть і вміють зробити, опиняються в різних партіях, а в українських реаліях це ще гірше, ніж в різних окопах. Але, на жаль, не буває війни без братання. Тому я переконаний, що мудрі люди, вийшовши з політичних окопів зрозуміють, що загальне благо краще, ніж загальна погібель. І я глибоко переконаний, що серед тих, хто буде шукати і знайде таку необхідну нам нині злагоду, буде мій давній друг і товариш Роман Ткач. Нинішня політика, як великий футбол. А у футболі шанують чесну гру і тих, хто не здатний на підлі прийоми. Так що, вперед, Романо! Вперед, Україно!

Богдан ТОМЕНЧУК

Роман ТКАЧ: романтик у

(Продовження. Поч. на 1 стор.)

Студенти, громадські діячі, через соціальні мережі та медіа підняли людей на протест в ніч з 20 на 21 листопада, а не 24-го, як було заплановано опозиційними партіями. Це була тривожна ніч...

— Ви підтримали учасників Студентського Майдану у Івано-Франківську, бо передбачали розвиток подій?

— Такого не передбачав ніхто. Без підготовки, вночі!

«Почалося!...», «Нарешті!...», «Всі на Майдан!...», «Україна — це Європа!...», «Банду геть!», — такі заклики лунали в усіх містах України, такими заголовками майорили всі ЗМІ.

плакати і банери, зроблені власноруч, блискавично з'являлись на всіх знакових місцях. «Дух, що тіло рве до бою...», — адже саме так прокував Франко.

Франківськ підняли на Євромайдан близько десяти молодих людей в тому числі, тоді ще нікому невідомі молоді активісти Максим Кицюк та Наталка Сербин. Зранку 21 листопада до них приєднались ми, громадські діячі, політики, що мали досвід в організації протестів початку 1990-х та майдану 2004 року. Знали, що мусимо підтримати молодь, яка в той час виявилася сміливішою за помірковане старше покоління.

Я вдячний хлопцям і дівчатам зі «Свободи», Народного руху України, «УДАР», «Батьківщини», «Фронту змін», «Нашої України», УНП, КУНУ, «Тризубу», «Патріотів України», товариства «Просвіта», які моментально zorganizувалися в комітет і на першому засіданні вирішили: — ніяких партійних прапорів і символіки, — всі рішення приймаються консолідовано, мета одна — вивести на майбутні мітинги якомога більше людей.

Тому в наступні дні займалися, власне, організаційними питаннями: палатки, харчування, організація віче, озвучення, охорона палаткового містечка, його обігрів, (тоді була вже рання зима).

Студентський Майдан організовано тривав у Франківську до 30 листопада. А, потім закрутилося... Розгін майдану в Києві, побиття Максима Кицюка в Івано-Франківську, і вже 1 грудня, біля «білого дому» в Івано-Фран-

ківську, відбулося віче за участю депутатів всіх рівнів нашого краю і представників політичних партій.

Тоді вже політики прийняли рішення взяти керівництво процесом у свої руки. Був

організований обласний Комітет Спротиву. Так почалася наша місцева Революція Гідності. Я та всі ті, хто підтри-

мав Студентський Майдан, стали її активними учасниками впродовж зими 2013-2014-го років і в Франківську, і в Києві. Аж до війни...

— Знаю, що ви берете участь у волонтерському русі, допомагаєте нашим хлопцям, які їхали і їдуть на схід України. Ви також опікуєтесь франківськими військови-

ми пілотами, а саме — 114 Івано-Франківської бригадою тактичної авіації. Це теж така неpubлічна політика?

— Напевно, так. Це державна справа. На одній із зустрічей зі своїми колегами-однодумцями, в січні цього року, (а годі питання оборони стояло дуже гостро, в зв'язку з трагедією в Дебальцевому), — зайшла мова про 114 бригаду. Це єдине військове формування в Івано-Франківській області, єдина бойова частина. І велика кількість проблем, — від суто побутових до військового забезпечення.

Поїхали до військових, зустрілися з керівництвом частини, оглянули все. Снажу чесно, щоб там навести лад, треба витратити десятки мільйонів гривень.

Ми розділили проблеми в бригаді на: побутові, — казарми, тощо, і проблему військового аеродрому. Розраховували, що коли почнемо, то й інші підтягнуться. Значний обсяг робіт взяла на себе Івано-Франківська міська влада, обласна адміністрація. Було приємно, коли на нашу ініціативу відгукувались прості жителі міста та навколишніх сіл і приносили в офіс «Поранені SOS» постільну білизну, холодильники, телевізори та інші необхідні для побуту речі. На сьогоднішній день виконано значні об'єми робіт на аеродромі, в казармах.

Зрозуміло, що питання допомоги 114 бригаді — не на один рік. Буду домагатися, щоб в бюджеті розвитку області для цієї частини постійно, з року в рік, передбачали кошти. Забезпечення наших військових «соколів», — це взагалі стратегічне питання для України.

— В даний час ви йдете на вибори до обласної ради від БПП «Солідарність». Чим

продиктований ваш теперішній політичний вибір?

Від початку своєї громадсько-політичної діяльності, а це вже понад 25 років, притримуюся незмінної тези: політик думає про рейтинг партії, а державний діяч — про майбутнє країни. Вважаю себе державником, і буду робити все від мене залежне, щоб

зберегти нашу державу. Це не високі слова, це моє життєве кредо.

говорив. Але до кінця не усвідомлював чи не знав реальної ситуації у державі — від

— Але Петра Порошенка опоненти критикують як президента і головнокомандувача. Йому закидають невиконання обіцянок, невірну стратегію війни на Донбасі. Як представник його команди ви берете на себе частину відповідальності?

— У час, коли йдеться про втрату цілісності та незалежності України, коли війна вже у нашій хаті я хочу допомогти Президенту зберегти державу.

військово-політичної до фінансової.

Що стосується війни, то, на мою думку, мав місце парадокс. Коли низи «кипіли», готові брати зброю і ставати на захист держави, в державі, перша функція якої захищати своїх громадян, не готова була цього робити. Звідси так багато втрат.

А ще, треба згадати на відсутність кадрового військового складу армії. У

Так-так, тут, у мирному Івано-Франківську, в обласній раді, допомогти Президенту виваженою політичною позицією, підвищенням добробуту краю та розвитком інфраструктури краю, тощо.

— Багатьом речам, якщо розбирати на холодну голову, є пояснення. Що стосується обіцянок кандидата в президенти Петра Порошенка, які тепер йому відлунюють, то думаю, що на той момент він був щирим і дійсно вірив у все, що

травні, червні, липні 2014-го ще не було кому братися за організацію армії. Не було не те, що бойових генералів, бойових лейтенантів не було. Та й армії не було як такої. Були паркетні служакі в кабінетах і руїни розкраданих військових частин. Можна припустити, що детально розібравшись у ситуації, президент зрозумів — військовими засобами Росію на даному етапі не подолати.

політиці, прагматик у владі

— І ви Президента в цьому підтримуєте?

— Так, я підтримую Президента.

Бо це був вимушений хід з точки зору дипломатії. Участь міжнародних посередників у цих переговорах показала їхню позицію і жорстоку правду, яку ми тоді відчули. Всі країни Європи та світу (Франція, Німеччина, Англія, США та інші) допомагали Україні, враховуючи власні інтереси. Так само лише з часом ми зможемо оцінити вагу Мінських домовленостей. Але коли сьогодні на фронті так зване перемир'я — це вже вартє підтримки позиції нашого Президента.

— Але якщо всі ці речі лежать на поверхні, звідки така недовіра до влади?

— У нас, українців, виробився своєрідний імунітет до влади, бо в продовж століть у нас завжди була чужа влада. А своя за двадцять чотири роки, на жаль, не змогла заслужити довіри. У людей завжди була головна претензія до влади — «не брешіть нам». Вимоги до Кучми і до Януковича були одні й ті ж — «кажіть правду!» Сьогодні після двох Майданів влада знову недоговорює.

А треба, щоб провладні чиновники відповідали за свої слова і дії. Для прикладу: на решті суспільство обрало народними депутатами представників політичних партій, які вперше за двадцять чотири роки створили конституційку більшість в парламенті. Прекрасно! Творіть закони, приймайте їх, реформуйте державу, адже у нас парламентсько-президентська форма правління. Натомість, на очах зубожлого, зневіреного народу, Тимошенко з Яценюком «визначають» ціну газу, звинувачуючи один одного у піднятті тарифів. Страшно і цинічно.

— Україні потрібні реформи болісні, швидкі, але такі, щоб їх розумів, відчував і підтримував кожен громадянин нашої держави.

— Я впевнений, що тема децентралізації влади піднята в державі вчасно. Значну частину проблем можуть і мають вирішувати місцеві органи влади. Тому усвідомлення цього, власне, і спонукало мене знову взятися за активну політику, вийти на публічний політичний рівень і піти на вибори. Є потреба більше впливати на процеси і безпосередньо приймати рішення.

— Чи є у Романа Ткача його команда?

— Є, але не в тому сенсі, що це купка підлеглих, які сидять і чекають свистка, щоби нудись бігти і щось робити. За чверть століття активної політичної діяльності, моя команда сформована з людей, які є моїми однодумцями. Це люди різного віку і різного соціального статусу, які однаково зі мною розуміють життя. Це справді велика частина молодих людей, які є успішними і активними в громадському житті. Наша командність проявляється в

дально стверджувати, — коли буду приймати важливі для нашого краю рішення, то вони будуть виважені, корисні, відповідальні і дієві.

— Медіа повідомляли, що ви будете кандидувати на посаду сільського голови Ямниці. Проте, ви йдете до обласної ради. Що змінило плани?

— Я живу у рідному селі, в Ямниці, і достеменно знаю всі його проблеми, завжди допомагаю у їх вирішенні. Але зараз в державі проходить реформа місцевого само-

Відкриття школи в с. Угринів, 1 вересня 2006 р. За часів роботи Романа Ткача головою ОДА в області закінчено і відкрито 12 шкіл

для створення нових робочих місць.

Приємно, що за останні роки в області є позитивна динаміка народжуваності. Розширення мережі закладів охорони здоров'я матері і дитини, дошкільних закладів, шкіл, спортивних і культурних закладів — це основні напря-

ми для інвестицій держави.

— Це програма-максимум для депутата обласної ради. Але ж є локальні проблеми, вирішення яких дуже важливе для громади кожного окремого села.

— Знаю, що нагальною потребою для Павлівки є ремонт дороги і ремонт школи, Май-

тому, що коли є нестандартні виклики, то за «дзвінком другу» ми збираємося, радимося, беремося діяти і брати відповідальність на себе.

У цей складний час дуже часто треба просто проаналізувати ситуацію, запропонувати рішення і вирішити, хто би це робив. Так я розумію командну гру в політиці і от така команда у мене є. Тому в майбутньому, — можу відпові-

врядування і саме обласна рада буде приймати рішення зі структуривання та фінансування новоутворених громад на основі законів, прийнятих Верховною Радою. Без зайвої скромності скажу, я готовий у тому, що знаю якнайкраще, прислужитися людям з якими живу і працюю усі ці роки.

Тож загалом мої плани не змінилися — сьогодні я кандидат до обласної ради, хочу допомогати рідному Тисменицькому району.

— Пане Романе, ви балотуєтеся по 55 територіальному округу, який охоплює села Загвіздя, Підлісся, Рибне, Нову Гуту, Майдан, Павлівку, Ямницю, Угринів, Клузів. Що ви пропонуєте їх мешканцям?

— Добре знаю проблеми району і області. На першому плані у нас — безробіття. Зважаючи на потенціал краю, треба ставити на розвиток малого підприємництва, обслуговуючих кооперативів, дрібнотоварних селянських господарств, туристичної індустрії — це основні напрями

Відкриття відновленої криївки Романа Шухевича в с. Книгиничі Рогатинського району, 30 червня 2007 року

дан чекає закінчення будівництва спортзалу в школі, а Підлісся — початку будівництва дитячого садочка. В Загвізді сформована інфраструктура, але час ремонтувати будинок культури, дитячий садок, школу і дорогу.

Окрема мова про села Рибне і Нова Гута, які пережили трагедію виселення. Їхнє відновлення і розвиток почалися вже в незалежній Україні і потребують великих капіталовкладень та уваги влади.

За останні роки інтенсивно розбудовувались територіально дотичні до обласного центру Клузів, Угринів, Ямниця. Там істотно зросла кількість населення. Допомога у завершенні всіх об'єктів соціально-культурного життя у цих селах — першочергове завдання влади.

Звісно, своїх, локальних, проблем у кожному селі досить. Ідучи до обласної ради, я готовий взяти зобов'язання допомогти вирішити головні проблеми у кожному з них. І готовий ці зобов'язання виконати.

Розмовляла
Наталія КУШНІРЕНКО

Відкриття школи в с. Книгиничі, 30 жовтня 2005 року

Виступ біля пам'ятника Роману Шухевичу в с. Тишківці на з'їзді родини Шухевичів, 1 липня 2007 року

Чому ми йдемо на вибори? Півтора роки тому Президент Порошенко і його команда взяли на себе відповідальність за мир та стабільність у державі. Попри всі зусилля агресора, за цей час Президенту вдалося досягнути підтримки світу. Ситуація на сході — стабілізована. Росія як країна-агресор отримала безпрецедентні санкції. Натомість в Україні відновлена армія, проведені парламентські вибори і стартували масштабні реформи. Місцеві вибори мають завершити перезавантаження, яке було однією з вимог Май-

дану. Ці вибори дадуть нам можливість об'єднати країну командою відповідальних людей, спроможною проводити реформи не тільки у центрі, але й у регіонах і громадах. Ми сформуємо відповідальні команди на місцях, які мають стратегію і чіткий план дій. Ми забезпечимо вирішення реальних проблем через конкретні справи. Чвари і змагання політичних амбіцій приводять до того, що реформи буксують, а людей які б брали на себе реальну відповідальність, немає. Ми знайшли людей, котрі будуть працювати на Україну та давати дієвий результат.

Центр з інформаційних проблем територій НАН України Результати соціологічних опитувань в територіальному виборчому окрузі №55 з виборів депутатів Івано-Франківської обласної (9 сіл) 7.10-9.10.2015 р.

Допустима похибка 3% при 90%-му рівні довіри за Стюдентом.
Примітка 1. Сума результатів у стовпцях може перевищувати 100% у випадку, коли допущалося кілька варіантів відповідей, чи були меншою 100% у випадку утримання респондентів від відповідей на деякі запитання.
Примітка 2. Поділ на соціальні верстви в цьому випадку відбувається таким чином, щоб найадекватніше відобразити процеси формування соціальних стереотипів на певній території. В кожній з виділених соціальних верств (робітники, інтелігенція, службовці, пенсіонери) наявний свій локальний інформаційний простір і кожна з них грає свою роль у формуванні стереотипів у всьому соціумі.

Розподіл відповідей на запитання: "Які проблеми Вашого села Ви зараз вважаєте найважливішими?" (відкрите запитання):

ремонт доріг	26,5
безробіття	23,8
ріст цін	11,8
корупція	9,5
немає клубу	7,2
освітлення вулиць	6,9
навести порядок	6,6
проблема медицини	6,2
проблема пав	5,8
каналізація	5,7
корупція в місцевих правоохоронців	5,0
малі пенсії	4,7
водопостачання	3,4
екологія-відстійник	3,3
проблема освіти	3,3
дорогі ліки	1,9
немає підручників в школі	1,7
малі зарплати	1,6
добудувати школу	1,6
дорогий транспорт	1,6
дорогі комунальні послуги	1,5
в лікарні немає ліків	1,2
медицина-некомпетентна, корумпована	1,1

За рівнем значимості можна виділити основні групи проблем, яким треба приділяти увагу:

- ✓ найважливіші проблеми — ріст цін, безробіття; в обговореннях проблем міста розв'язання цих проблем потрібно приділяти найбільшу увагу, з якими пов'язувати розв'язання інших проблем;
- ✓ важливі проблеми — ремонт доріг, подолання корупції; цим проблемам треба приділяти велику увагу, але не більшу, ніж найважливішим;
- ✓ істотні проблеми — проблеми в медицині, транспорт, екологічна ситуація; ці проблеми не можна обминати, при виникненні запитань щодо них, проте спеціально піднімати їх обговорення зараз недоцільно.

Розподіл відповідей на запитання: "За представників якої з політичних сил Ви б швидше за все проголосували на виборах до Івано-Франківської обласної ради?":

Солідарність блок Петра Порошенка	33,9
ВО Батьківщина	23,2
ВО Свобода	16,9
Самослуж	15,3
Радикальна партія	5,3
Воля	1,5
Українсько-об'єднання патріотів УРОП	0,2
Народний контроль	<1
Громадянська позиція	<1
Українська народна партія	<1
Аграрна партія України	<1
Наш край	<1
Опозиційний блок	<1
ніхто	3,0

Отже, Солідарність має безперечну перевагу у всіх верствах, крім службовців і молоді. Найбільша перевага — серед пенсіонерів.

Причини підтримки політичних сил на окрузі більше через конструктив, ніж через критику (в цьому вік відрізняється від більшості територіальних одиниць країни).

Директор Центру Петро ЖУК, 10.10.2015

Роман Ткач народився 22 травня 1962 року в селі Ямниця. Вищу освіту здобув в інституті нафти і газу. Інженер-механік за професією, він прийшов у політику в кінці 80-х, був одним з організаторів Народного Руху України на Прикарпатті. На початку 90-х обраний сільським головою с. Ямниця, через 2 роки обраний головою Тисменицького району головою районної ради, а в 1994 році — головою районної адміністрації. Був народним депутатом України IV і VI скликань. Працював головою ОДА. Активний учасник Майданів Гідності в Івано-Франківську і в Києві. Громадський діяч, волонтер.

Бійка з депутатом Царьовим (проти підписання Харківських угод) у Верховній Раді України, 27 квітня 2010 року

ЧЕРГОВІ ВИБОРИ ДЕПУТАТІВ МІСЦЕВИХ РАД, СІЛЬСЬКИХ, СЕЛИЩНИХ, МІСЬКИХ ГОЛІВ 25 ЖОВТНЯ 2015 РОКУ

25 жовтня 2015 року

КОНТРОЛЬНИЙ ТАЛОН

Багатомандатний виборчий округ з виборів депутатів Івано-Франківської обласної ради

Територіальний виборчий округ № 1

Виборча дільниця № _____

Підпис, яким ви робите записку про отримання цього талона	Підпис виборця, який вносить виборчий бюлетень	Підписок, яким ви робите записку про отримання цього талона	Підписок, яким ви робите записку про отримання цього талона
---	--	---	---

(Сторінка 2 з 2)

ЧЕРГОВІ ВИБОРИ ДЕПУТАТІВ МІСЦЕВИХ РАД, СІЛЬСЬКИХ, СЕЛИЩНИХ, МІСЬКИХ ГОЛІВ 25 ЖОВТНЯ 2015 РОКУ

25 жовтня 2015 року

ВИБОРА БЮЛЕТЕНЬ

Багатомандатний виборчий округ з виборів депутатів Івано-Франківської обласної ради

Територіальний виборчий округ № 55

Виборча дільниця № _____

107

! Зробіть лише один позначку «плюс (+)» або іншу, що засвідчує Ваше волевиявлення, у квадраті проти назви місцевої організації політичної партії, кандидата в депутати, закріпленого йому в цьому територіальному виборчому окрузі (у разі закріплення)

- ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСНА РЕГІОНАЛЬНА ПАРТИЯ АГІТАЦІЯ ПОЛІТИЧОЇ ПАРТІЇ «УКРАЇНСЬКО-СВІТЛЯКІ ПАРТИОТОВ - УКРАЇНСЬКО-СВІТЛЯКІ ПАРТИОТОВ - УКРАЇНСЬКО-СВІТЛЯКІ ПАРТИОТОВ»
 - ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ТЕРИТОРІАЛЬНА ОРГАНІЗАЦІЯ ПАРТІЇ «БЛОК ПЕТРА ПОРОШЕНКА «СОЛІДАРНІСТЬ» (Гончарук Олег Романович) - ТКАЧ Роман Володимирович
 - ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСНА ОРГАНІЗАЦІЯ ПАРТІЇ «УКРАЇНСЬКО-СВІТЛЯКІ ПАРТИОТОВ - УКРАЇНСЬКО-СВІТЛЯКІ ПАРТИОТОВ - УКРАЇНСЬКО-СВІТЛЯКІ ПАРТИОТОВ»
- ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСНА ОРГАНІЗАЦІЯ ПОЛІТИЧОЇ

9 ТИСМЕНИЦЬКА РАЙОННА В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ ОРГАНІЗАЦІЯ ПАРТІЇ БЛОК ПЕТРА ПОРОШЕНКА "СОЛІДАРНІСТЬ"

Вперед
Громадсько-політична газета
Засновник: Тисменицька районна рада, ІФМ № 496 від 18.05.2003 р.
Ідентифікаційний номер: 611752
Редактор: Володимир ЗАНІК
Розповсюдження: не комерційне. Відповідальність за надання інформації несе автор. Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів, наданих читачами. Підприємство не несе відповідальності за зміст матеріалів.

Розповсюдження: 2002648523 у ВАТ "Раффінакс Банк Азов" м. Київ МФО 380825 код 02472988
Адреса редакції: УНРАВА, 76010, м. Івано-Франківськ, вул. Миколи Давидки, 11. Телефон: (0342) 511374. E-mail: vpered@ukr.net.ua, vpered.pz@pmail.com.
Поміщення: Київська вулиця, 53. М. Київ, № 221. Тел.: 1900.
Спеціальна доставка: 10.10.2015 о.

Вперед

ТИЖНЕВА МАСОВА ГАЗЕТА

Специвипуск газети "Вперед". Жовтень 2015 року

№ 2 Блок Петра Порошенка "Солідарність"

Роман ТКАЧ: романтик у політиці, прагматик у владі

— Пане Романе, ви періодично випадали з публічного політичного життя. Куди?...

— Це так на перший погляд. Просто я не «світвся» в пресі і на телебаченні.

— Що ви робили після завершення каденції у Верховній Раді?

— Останні роки були тривожні для всіх нас, неможливо було сидіти, склавши руки. Нагадаю, що восени 2012 року я був кандидатом у народні депутати до Верховної ради від Фронту змін. Завдяки цьому, з агітаційною роботою об'їхав всю Україну, вперше дуже близько ознайомився з життям людей сходу і півдня України. Це був для мене, галицького політика, цікавий і цінний досвід. Так сталося, що я не став народним депутатом.

У грудні 2012-го, коли новий парламент почав роботу, я справді взяв перерву. Але весна 2013-го змусила активізуватися — тоді проходили мітинги опозиції по всій країні. І в Києві, і у Івано-Франківську опозиція намагалася вивести людей на протести. Я був всередині цих процесів — контактував з опозиційними силами, допомагав в організації мітингів.

Періодом повноцінного відновлення публі-

чної політичної активності став для мене квітень, коли Юрій Луценко вийшов із тюрми. Почалося формування громадської спільноти «Третя республіка». Знову були поїздки Україною, вивчення ситуації, координація дій з опозиційними політиками. Тоді, як пам'ятаєте, і влада, і опозиція намагалися з'ясувати кожна для себе, чи буде новий Майдан. Ми власне цим і жили — новим Майданом.

— Протестні настрої тоді витали у повітрі...

— Так, це правда. Використовуючи давні політичні зв'язки, до осені 2013-го я об'їздив всю Україну. То був час активної участі у нефор-

мальних політичних процесах. Нам тоді було важливо сформувати мережу — не якоїсь визначеної партійної структури, а мережу надійних людей, одностудійців, які були би на боці опозиції.

Коли восени 2013-го в суспільстві постало питання про вступ до Євросоюзу, це підняло хвилю дискусій на різних політичних рівнях, проходили публічні і неформальні зустрічі, моделювалися різні ситуації розвитку подій. Ми почали відчувати, як росте градус спротиву. Точкою кипіння стала відмова Януковича і його кліки від поступу в Європу.

(Продовження на 2, 3 стор.)

Романа Ткача називають останнім романтиком у політиці та вважають найбільш загадковою політичною фігурою на Прикарпатті. Він, на відміну від багатьох політиків найвищого рангу, не був замішаний в жодному корупційному скандалі, не пов'язаний ні з однією з бізнес-груп, залишається, при цьому, політиком, до думки якого прислухаються. Один з організаторів Народного Руху на Прикарпатті. У 1990 році обраний сільським головою Ямиці. Пізніше був обраний головою Тисменицької районної ради і райдержадміністрації, очолював Івано-Франківську облдержадміністрацію. Виграв вибори до Верховної ради, працював у парламенті четвертого, шостого скликань. І раптом перервав успішну публічну кар'єру у «тінь». Активний учасник відновлення незалежності України, руховець, він вийшов з НРУ в той час, коли Б. Тарасюк, тодішній голова НРУ, розпочав переговори з Ю. Тимошенко про об'єднання партій. На знак протесту залишив посаду голови Крайової організації НРУ та призупинив членство в партії. Активну громадську діяльність продовжив восени 2013 року, коли виникла потреба допомогти в організації студентського майдану в Івано-Франківську. А нещодавно в медіа з'явилася повідомлення, що Роман Ткач має намір кандидувати на посаду сільського голови рідної Ямиці. Куди, з ким і навіщо йде політик, з'ясував наш кореспондент.

Протест проти підписання Харківських угод. 27 квітня 2010 року

Романа Володимировича знаю від ранку 22 листопада 2013 року. Одним з перших, разом з Іваном Вовком, Любою Кузенко, Степаном Магасом він прийшов до наших перших наметів і коротко запитав: "Що потрібно?". Намагаючись дізнатись хто ж це — почув коротку, але змістовну відповідь: "Я — Ткач". Я не вмю давати людям оцінку, адже вважаю, що для цього потрібно все життя знати людину, проте наше знайомство для мене стало визначальним у сприйнятті поняття "досвід". Я бачу Романа і перше, що спадає на думку — це саме досвід. І в спілкуваннях ночами в перші дні студентського Євромайдану я чітко усвідомив, що не лише молодість та жага до правди є рушієм змін. Рушієм має ставати і досвід. Я радий, що в моєму світі є і Роман Ткач. Я зичу йому перемоги, вірю у його волю до справедливості та дякую за добрі справи, якими він допомагав всім нам. Найвернеться усе сторицею!

Максим КИЦЮК

Не люблю вибори. Тим більше за партійною ознакою. Бо толкові люди, які щось хочуть і вміють зробити, опиняються в різних партіях, а в українських реаліях це ще гірше, ніж в різних окопах. Але, кажуть, не буває війни без братання. Тому я переконаний, що мудрі люди, внишовши з політичних окопів зрозуміють, що загальне благо краще, ніж загальна погибель. І я глибоко переконаний, що серед тих, хто буде шукати і знайде таку необхідну нам нині зласоду, буде мій давній друг і товариш Роман Ткач. Нинішня політика, як великий футбол. А у футболі шанують чесну гру і тих, хто не здатний на підлі прийоми. Так що, вперед, Романе! Вперед, Україно!

Богдан ТОМЕНЧУК

Роман ТКАЧ: романтик у

(Продовження. Поч. на 1 стор.)

Студенти, громадські діячі, через соціальні мережі та медіа підняли людей на протест в ніч з 20 на 21 листопада, а не 24-го, як було заплановано опозиційними партіями. Це була тривожна ніч...

— Ви підтримали учасників Студентського Майдану у Івано-Франківську, бо передбачали розвиток подій?

— Такого не передбачав ніхто. Без підготовки, вночі!

«Почалося!..», «Нарешті!..», «Всі на Майдан!..», «Україна — це Європа!..», «Банду геть!..», — такі заклики лунали в усіх містах України, такими заголовками майорили всі ЗМІ,

плакати і банери, зроблені власноруч, блискавично з'являлись на всіх знакових місцях. «Дух, що тіло рве до бою...», — адже саме так прокукував Франко.

Франківськ підняли на Євромайдан близько десяти молодих людей в тому числі, тоді ще нікому невідомі молоді активісти Максим Кицюк та Наталка Сербин. Зранку 21 листопада до них приєднались ми, громадські діячі, політики, що мали досвід в організації протестів початку 1990-х та майдану 2004 року. Знали, що мусимо підтримати молодь, яка в той час виявилася сміливішою за помірковане старше покоління.

Я вдячний хлопцям і дівчатам зі «Свободи», Народного руху України, «УДАРу», «Батьківщини», «Фронту змін», «Нашої України», УНП, КУНу, «Тризубу», «Патріотів України», товариства «Просвіта», які моментально зорганізувалися в комітет і на першому засіданні вирішили: — ніяких партійних прапорів і символіки, — всі рішення приймаються консолідовано, мета одна — вивести на майбутні митинги якомога більше людей!

Тому в наступні дні займалися, власне, організаційними питаннями: палатки, харчування, організація віче, озвучення, охорона палаткового містечка, його обігрів. (тоді була вже рання зима).

Студентський Майдан організовано тривав у Франківську до 30 листопада. А, потім закрутилося... Розгін майдану в Києві, побиття Максима Кицюка в Івано-Франківську, і вже 1 грудня, біля «білого дому» в Івано-Фран-

ми пілотами, а саме — 114 Івано-Франківської бригадою тактичної авіації. Це теж така неупублічна політика?

— Належно, так. Це державна справа. На одній із зустрічей зі своїми колегами-однодумцями, в січні цього року, (а тоді питання оборони стояло дуже гостро, в зв'язку з трагедією в Дебальцевому), — зайшла мова про 114 бригаду. Це єдине військове формування в Івано-Франківській області, єдина бойова частина. І велика кількість проблем. — від суто побутових до військового забезпечення. Поїхали до військових, зустрілися з керівництвом частини, оглянули все. Скажу чесно, щоби там навести лад, треба витратити десятки мільйонів гривень.

Ми розділили проблеми в бригаді на: побутові, — казарми, тощо, і проблему військового аеродрому. Розраховували, що коли почнемо, то й інші підтягнуться. Значний обсяг робіт взяла на себе івано-франківська міська влада, обласна адміністрація. Було приємно, коли на нашу ініціативу відгукувались прості жителі міста та навколишніх сіл і приносили в офіс «Поранені SOS» постільну білизну, холодильники, телевізори та інші необхідні для побуту речі. Насьогоднішній день виконано значні об'єми робіт на аеродромі, в казармах.

Зрозуміло, що питання допомоги 114 бригаді — не на один рік. Буду домагатися, щоби в бюджеті розвитку області для цієї частини постійно, з року в рік, передбачали кошти. Забезпечення наших військових «соколів», — це взагалі стратегічне питання для України.

— В даний час ви йдете на вибори до обласної ради від БПП «Солідарність». Чим

організований обласний Комітет Спротиву. Так почалася наша місцева Революція Гідності. Я та всі ті, хто підтри-

мав Студентський Майдан, стали її активними учасниками впродовж зими 2013-2014-го років і в Франківську, і в Києві. Аж до війни...

— Знаю, що ви берете участь у волонтерському русі, допомагаєте нашим хлопцям, які їхали і їдуть на фронт України. Ви також опікуєтесь франківськими військови-

зберегти нашу державу. Це не високі слова, це моє життєве кредо.

говорив. Але до кінця не усвідомлював чи не знав реальної ситуації у державі — від

— Але Петра Порошенка опоненти критикують як президента і головнокомандувача. Йому закидають невиконання обіцянок, невірну стратегію війни на Донбасі. Як представник його команди ви берете на себе частину відповідальності?

— У час, коли йдеться про втрату цілісності та незалежності України, коли війна вже у нашій хаті я хочу допомогти Президенту зберегти державу,

військово-політичної до фінансової.

Що стосується війни, то, на мою думку, мав місце парадокс. Коли низи «кипіли», готові брати зброю і ставати на захист держави, а держава, перша функція якої захищати своїх громадян, не готова була цього робити. Звідси так багато втрат.

А ще, треба зважати на відсутність кадрового військового складу армії. У

Так-так, тут, у мирному Івано-Франківську, в обласній раді, допомогти Президенту зваженою політичною позицією, підвищенням добробуту краю та розвитком інфраструктури краю, тощо.

— Багатьом речам, якщо розбирати на холодну голову, є пояснення. Що стосується обіцянок кандидата в президенти Петра Порошенка, які тепер йому відлунюють, то думаю, що на той момент він був щирим і дійсно вірив у все, що

травні, червні, липні 2014-го ще не було кому братися за організацію армії. Не було не те, що бойових генералів, бойових лейтенантів не було. Та й армії не було як такої. Були паркетні служакі в кабінетах і руїни розкрадених військових частин. Можна припустити, що детально розібравшись у ситуації, президент зрозумів — військовими засобами Росію на даному етапі не подолати.

продиктований ваш теперішній політичний вибір?

Від початку своєї громадсько-політичної діяльності, а це вже понад 25 років, притримуюсь незмінної тези: політик думає про рейтинг партії, а державний діяч — про майбутнє країни. Вважаю себе державником, і буду робити все від мене залежне, щоби

політиці, прагматик у владі

— І ви Президента в цьому підтримуєте?

— Так, я підтримую Президента.

Бо це був вимушений хід з точки зору дипломатії. Участь міжнародних посередників у цих переговорах показала їхню позицію і жорстоку правду, яку ми тоді відчули. Всі країни Європи та світу (Франція, Німеччина, Англія, США та інші) допомагали Україні, враховуючи власні інтереси. Так само лише з часом ми зможемо оцінити вагу Мінських домовленостей. Але коли сьогодні на фронті так зване перемир'я — це вже вартє підтримки позиції нашого Президента.

— Але якщо всі ці речі лежать на поверхні, звідки така недовіра до влади?

— У нас, українців, виробився своєрідний імунітет до влади, бо в продовж століть у нас завжди була чужа влада. А своя за двадцять чотири роки, на жаль, не змогла заслужити довіри. У людей завжди була головна претензія до влади — «не брешіть нам». Вимоги до Кучми і до Януковича були одні й ті ж — «кажіть правду!» Сьогодні після двох Майданів влада знову недоговорила.

А треба, щоб провладні чиновники відповідали за свої слова і дії. Для прикладу: на решті суспільство обрало народними депутатами представників політичних партій, які вперше за двадцять чотири роки створили конституційну більшість в парламенті. Прекрасно! Творіть закони, приймайте їх, реформуйте державу, адже у нас парламентсько-президентська форма правління. Натомість, на очах збіднілого, зневіреного народу, Тимошенко з Яценюком «визначають» ціну газу, звинувачуючи один одного у піднятті тарифів. Страшно і цинічно.

— Україні потрібні реформи болісні, швидкі, але такі, щоб їх розумів, відчував і підтримував кожен громадянин нашої держави.

— Я впенений, що тема децентралізації влади піднята в державі вчасно. Значну частину проблем можуть і мають вирішувати місцеві органи влади. Тому усвідомлення цього, власне, і спонукало мене знову взятися за активну політику, вийти на публічний політичний рівень і піти на вибори. Є потреба більше впливати на процеси і безпосередньо приймати рішення.

— Чи є у Романа Ткача його команда?

— Є, але не в тому сенсі, що це купка підлеглих, які сидять і чекають свистка, щоби кудись бігти і щось робити. За чверть століття активної політичної діяльності, моя команда сформована з людей, які є моїми однодумцями. Це люди різного віку і різного соціального статусу, які однаково зі мною розуміють життя. Це справді велика частина молодих людей, які є успішними і активними в громадському житті. Наша командність проявляється в

дальню стаєрджувати, — коли буду приймати важливі для нашого краю рішення, то вони будуть виважені, корисні, відповідальні і дієві.

— Медіа повідомляли, що ви будете кандидувати на посаду сільського голови Ямниці. Проте, ви йдете до обласної ради. Що змінило плани?

— Я живу у рідному селі, в Ямниці, і достеменно знаю всі його проблеми, завжди допомагаю у їх вирішенні. Але зараз в державі проходить реформа місцевого само-

Відкриття школи в с. Угринів, 1 вересня 2006 р. За часів роботи Романа Ткача головою ОДА в області закінчено і відкрито 12 шкіл

для створення нових робочих місць.

Приємно, що за останні роки в області є позитивна динаміка народжуваності. Розширення мережі закладів охорони здоров'я матері і дитини, дошкільних закладів, шкіл, спортивних і культурних закладів — це основні напрям-

ми для інвестицій держави.

— Це програма-максимум для депутата обласної ради. Але ж є локальні проблеми, вирішення яких дуже важливе для громади кожного окремого села.

— Знаю, що нагальною потребою для Павлівки є ремонт дороги і ремонт школи. Май-

тому, що коли є нестандартні виклики, то за «дзвінком другу» ми збираємося, радимося, беремося діяти і брати відповідальність на себе.

У цей складний час дуже часто треба просто проаналізувати ситуацію, запропонувати рішення і вирішити, хто би це робив. Так я розумію командну гру в політиці і от така команда у мене є. Тому в майбутньому, — можу відпові-

врядування і саме обласна рада буде приймати рішення зі структуривання та фінансування новостворених громад на основі законів, прийнятих Верховною Радою. Без зайвої скромності скажу, я готовий у тому, що знаю якнайкраще, прислужитися людям з якими живу і працюю усі ці роки.

Тож загалом мої плани не змінилися — сьогодні я кандидат до обласної ради, хочу допомогти рідному Тисменицькому району.

— Пане Романе, ви балотуєтеся по 55 територіальному округу, який охоплює села Загвіздя, Підлісся, Рибне, Нову Гуту, Майдан, Павлівку, Ямницю, Угринів, Клузів. Що ви пропонуєте їх мешканцям?

— Добре знаю проблеми району і області. На першому плані у нас — безробіття. Зважаючи на потенціал краю, треба ставити на розвиток малого підприємництва, обслуговуючих кооперативів, дрібнотоварних селянських господарств, туристичної індустрії — це основні напрямки

Відкриття відновленої кривки Романа Шухевича в с. Книгиничі Рогатинського району, 30 червня 2007 року

дан чекає закінчення будівництва спортзалу в школі, а Підлісся — початку будівництва дитячого садочка. В Загвізді сформована інфраструктура, але час ремонтувати будинок культури, дитячий садок, школу і дорогу.

Окрема мова про села Рибне і Нова Гута, які пережили трагедію виселення. Їхнє відновлення і розвиток почалися вже в незалежній Україні і потребують великих капіталовкладень та уваги влади.

За останні роки інтенсивно розбудовувались територіально дотичні до обласного центру Клузів, Угринів, Ямниця. Там істотно зросла кількість населення. Допомога у завершенні всіх об'єктів соціально-культурного життя у цих селах — першочергове завдання влади.

Звісно, своїх, локальних, проблем у кожному селі досить. Йдучи до обласної ради, я готовий взяти зобов'язання допомогти вирішити головні проблеми у кожному з них. І готовий ці зобов'язання виконати.

Розмовляла
Наталя КУШНІРЕНКО

Відкриття школи в с. Книгиничі, 30 жовтня 2005 року

Виступ біля пам'ятника Роману Шухевичу в с. Тишківці на з'їзді родини Шухевичів, 1 липня 2007 року

